

navždycky

nofreenames

COOL
BOO

„All you need is love.
Ale trocha čokolády ničemu neublíží.“

— Charles M. Schulz

navždycky

nofreeusernames

Nofreeusernames je informační superman! Knížky miluje již od počátku věků, čte vše, co se kolem ní mihne, ovládá sociální sítě a online marketing, což ji baví natolik, že tím trápí i studenty univerzit ve Zlíně a Brně. Miluje čokoládu, Harryho Pottera, Star Wars, FunkoPop, LEGO a pořád kouká na Netflix. Když se někde vyskytne, víte o ní ještě dřív, než ji spatříte 🍿

Pozor, nečíst dříve než knihu! Bonusová kapitola vám vyzradí důležitou zápletku!

Bonusová kapitola

„Kterého idiota to napadlo?“ zeptal jsem se sám sebe, když zazvonil zvonek. „Mě! Fakt dobrá práce, Liame!“ V duchu jsem se poplácal po rameni takovým tím způsobem *můžeš si za to sám, tak si to koukej vyžrat až do dna* a ještě naposledy se zhluboka nadechl a vydechl, než jsem otevřel dveře. Dnešek mě bude stát veškeré rezervy sebeovládání.

„Tohle je špatný nápad!“ řekl mi Travis místo pozdravu a protáhl se kolem mě dovnitř.

„Jo, taky tě rád vidím, kámo.“

„To kámo je trochu silné slovo. Ještě pořád nemám daleko k tomu ti jednu vrazit.“

Kdybych neměl strach, že mámě zašpiním kuchyň od krve – což by mě pak za trest nechala vyčistit kartáčkem na zuby nebo něčím podobně nemožným –, nevím, jestli bych ho schválně nevyprovokoval, jen abych mu to mohl vrátit.

Tohle je pro Mei, děláš to kvůli ní. Zopakoval jsem si dnešní mantru, a když jsem si byl jistý, že jsem zase *zen jak sviň**, následoval jsem ho do kuchyně.

„Máš recept?“

Ze zadní kapsy vytáhl kus papíru, na kterém byly úhledným ženským písmem napsané instrukce k dnešní speciální misi. Travis od mámy sehnal recept na její vyhlášené čokoládové sušenky s čokoládou – protože, jak víme, množství čokolády je přímo úměrné úrovni dobré nálady její přítelkyně a jeho nejlepší kamarádky, která má zítra narozeniny a ze všeho nejvíc si přeje, abychom si my dva nešli po krku. A tak jsem vymyslel šílený pečicí projekt, který má Mei dokázat, že vydržíme pár hodin v jedné místnosti, aniž bychom si ublížili. Trochu se obávám, že jsem nás přecenil, ale nehodlám to tak brzy vzdát.

„Měl bych mít všechny ingredience, tak to asi nebudeme zdržovat a dáme se do toho.“ Zamířil jsem k lednici a začal z ní vytahovat vše potřebné. Chvilí jsem přemýšlel, kde máme mouku, ale i tu jsem nakonec našel vzadu ve skříňce.

„To je hrubá, my potřebujeme hladkou,“ řekl mi Travis, když jsem ji položil na kuchyňský ostrůvek. Zatraceně! To jako existuje víc druhů? Svoji ostudnou neznalost typů mouky jsem ale na sobě rozhodně nehodlal dát znát a místo toho se zeptal: „Ty už jsi někdy pekl?“

Travis se trochu napřímil a vypadal, že začne machrovat, ale nakonec zhluboka vydechl a začal se smát. „U mouky veškeré mé znalosti končí, takže doufám, že ty pokryješ zbytek.“

„Tak to jsme v háji!“ Přidal jsem se s vlastním výbuchem smíchu a cítil, jak se k prasknutí nabitá atmosféra v kuchyni, ve které ještě před chvílí hrozilo, že vybuchne snad i vzduch, konečně trochu vyčistila. No jo, sice jsem vymyslel, jak geniální bude Mei upéct čokoládové sušenky, ale dál už jsem se nedostal. Tak nějak jsem doufal, že když umím opravit karburátor, dokážu do háje i něco upéct. No, radši bych teď ten karburátor.

„Nehodlám klesnout tak hluboko, abych poprosil mámu, ať nám jde pomoci, takže vytáhni ten recept a nějak to dáme,“ zavelel jsem a šel hledat hladkou mouku.

„Máme rozpustit čokoládu a vyšlehat ji do pěny s vajíčkem a vanilkovým cukrem,“ četl Travis z papíru a očividně stejně jako já nechápal, jak se z takových věcí dá udělat pěna. Věnoval mi zmatený pohled, na který jsem odpověděl jen pokrčením ramen.

„Ty vole, nevím, tady máš šlehač a nějak to dopadne.“ Podal jsem mu přístroj, který jsem držel v ruce poprvé v životě, a nechal na něm, aby přišel na to, jak se používá. Mezitím jsem hodil čokoládu do rendlíku a zapnul plotnu. Vyrobil jsem sice malou připálenou vrstvu na dně a bylo mi jasné, že budu brečet, až se ji budu snažit umýt, ale důležité teď bylo, že jsem měl nějakou rozpuštěnou čokoládu, kterou jsem Travisovi přendal do mísy.

Ten zjevně stihl zatím vymyslet, jak se zapíná šlehač, ale když přidal k čokoládě všechny ingredience a chtěl začít vyrábět pěnu, podařilo se mu akorát postříkat tou nahnědlou hmotou půlku kuchyně.

„Texaský masakr motorovou pilou by byl slabý odvar oproti tomu, jakou škodu by nadělala tahle šlehací zbraň hromadného ničení...“ okomentoval to a šlehač držel co nejdál od těla.

„Chtěl bych vidět Wicka, jak tím někoho sejme.“

„Přesně! Ještě jsem pořád nedonutil Mei, abychom se podívali na další díly, vždycky se jí podaří se z toho nějak vykroutit.“

„Hej, tak si ho pustíme k pečení, ne?“ navrhl jsem a doufal, že bude souhlasit, abychom mohli mlčet, koukat na film a vyhnout se dalším nuceným zdvořilostním konverzacím. Než ale stačil odsouhlasit můj geniální plán, objevila se v kuchyni Liz.

„Co to tady vyvádíte?“ zeptala se zděšeně a vykulila oči ještě víc, když si všimla čokoládové pohromy, kterou vyrobil Travis s tím šlehačím monstrem.

„Pečeme sušenky,“ odpověděl jsem jí a ani u toho nehnul brvou. Myslel jsem si, že už má oči otevřené na maximum, ale vyvedla mě z omylu, když je vytřeštila ještě víc.

„Štípni mě.“

„Cože?“

„Štípni mě!“

Štípnul jsem ji do ruky.

„Au!“ zařvala a rychle uhnula.

„Říkala jsi, ať tě štípnu, tak co jsi čekala?“

„Že mě štípaneš jenom tak trochu, ne asi! Chtěla jsem hned potom říct, že se mi to fakt nezdá, a pak vám dvěma idiotům nabídnout

pomoc, ale celé jsi to zkazil, tak si to upečte sami.“ S tím se otočila na patě a vyběhla schody zpátky do svého pokoje.

„Tak to jsi podělal, mohli jsme to celé hodit na ni a jen se dívat.“

„Hele! Moje sestra není žádný domácí skřítek, aby to tady za nás oddřela.“

„Co je domácí skřítek?“ zeptal se zcela vážně Travis a já jsem potlačil touhu po něm hodit miskou za to, že nechápe ani základní potterovské narážky. Kdyby tohle slyšela Mei, už by seděl na gauči a se sirkami v očích – aby nemohl ani mrknout – absolvoval další maraton všech osmi dílů. Chvilí jsem uvažoval o tom, že ho k tomu donutím já, ale popravdě bych radši čistil zuby rozzuřenému vlkovi, než se pokoušel instalovat sirky do Travisových očí. S vlkem bych měl rozhodně větší šanci, že mi zůstanou alespoň nějaké končetiny.

„Radši šlehej,“ řekl jsem rezignovaně a vzal si na starosti suché ingredience, ať už to bylo cokoli. V receptu stálo: smíchat a promíchat. To dám.

A dal jsem to. Dokonce i Travisovi se podařilo zkrotit šlehač, takže jsme mohli naše dvě části spojit dohromady. Jestli to z nějakého záhadného důvodu neklapne, prozradím mu, že jsem koupil hotové sušenky do zálohy, a pokusím se ho získat na svoji stranu, aby nás neprozradil, až budeme Mei tvrdit, že jsme je upekli my, a ne Walmart.

Když jsme konečně měli v míse hmotu, která vypadala, že půjde tvarovat, došla řada na troubu.

„Máma píše, že to máme péct na 180, dokud nezhnědnou, délka pečení závisí na zkušenosti s konkrétní troubou.“ Travis se na mě pobaveně podíval a přesně jsem věděl, na co se zeptá dřív, než se drze zeptal. „Tak jaké máš zkušenosti s vaší troubou?“

Mrsknul jsem po něm utěrku, ale tomu bastardovi začaly koutky úst cukat ještě víc.

Nemělo smysl zkoušet mačkat náhodně čudlíky a doufat, že to nějakým zázrakem nastavíme správně, takže zatímco se Travis upatřoval od těsta a snažil se vytvarovat sušenky na plech, googlil jsem si, jak s tou věcí zacházet a vytřískat z ní konstantních 180 stupňů. Nakonec se to nějak povedlo – doufám – a strčili jsme první várku do trouby.

Vzhledem k nulovým zkušenostem s troubou jsme si oba otevřeli plechovku coly a sedli si na zem před ni, že to budeme průběžně kontrolovat.

Přesně tři minuty a osmnáct sekund – ano, počítal jsem to – ani jeden z nás nic neřekl a civěli jsme na pečící se sušenky, které pořád vypadaly stejně, jako když jsme je tam dali. Zkuste si sedět tři minuty a osmnáct sekund v nepříjemném tichu a vymýšlet, o čem byste se bavili s někým, kdo k vám měl posledních pár let podobně vřelý vztah jako Drákula k sluníčku.

„Mám takový pocit, že bych se ti měl za něco omluvit, jen nevím přesně za co,“ prohlásil jsem, když už se to ticho nedalo vydržet.

„Třeba za to, jaký jsi byl kretén?“

„Byl?“

„Od té doby, co chodíš s Mei, mám zakázáno si to o tobě myslet.“

„OK, omlouvám se za to, jaký jsem byl kretén.“

„Fajn, tak teď se můžeme bavit o něčem jiném.“

Přesně dvě minuty a třicet pět sekund ani jeden z nás nic neřekl a sušenky stále ještě nejevily známky pečení.

„Tak si pustíme toho Wicka?“ navrhnul jsem znovu.

„Panebože, ano prosím!“ odpověděl mi s úlevou v hlase Travis, který očividně celé ty dvě a půl minuty trpěl spolu se mnou.

Tak jsme si pustili film a tu první várku sušenek spálili, protože to zrovna bylo napínavé. Kdyby tohle byla konverzace na chatu, následovalo by deset *facepalm emoji* (Mei mě je učí používat, protože údajně nikdy neví, jestli se zlobím, nebo jsem v pohodě, když nedám za každou větu smajlíka), ale není, tak si ten pocit, který jsme s Travisem oba prožívali nad kouřícím plechem něčeho, co vypadalo jako uhlí, nějak představte.

Na druhý pokus jsme si nastavili budík na každých deset minut. Ani jednomu se nám ale nechtělo vstávat a jít to kontrolovat, takže jsme to vždycky rozhodli pákou, a kdo prohrál, ten šel. To prodloužilo interval kontroly o dalších pět minut... a zase jsme to spálili. Už ne úplně na uhlí, ale skoro na uhlí.

Zbývaly už jen dvě várky a já jsem se začínal bát, jestli fakt nebudu muset vytáhnout ty kupované. Pořád jsem ale ještě nechtěl Travisovi přiznat, že jsem dopředu počítal s tím, že to nezvládneme, tak jsem si to zatím nechal pro sebe.

Napotřetí jsme se dohodli, že máme oba Mei radši než Johna Wicka a zvládneme kvůli ní sedět mlčky pár desítek minut před troubou, abychom si další várku pohlídali.

„Kdyby to náhodou nevyšlo – a byla by to samozřejmě vina té trouby, ne naše –, tak mám v batohu nějaké náhradní, co jsem koupil cestou sem. Tak když to Mei neřekneš, mohli bychom... víš co,“ začal opatrně Travis a vyhýbal se mi pohledem.

Jenom jsem vstal, otevřel skříňku nad umyvadlem a hodil po něm vlastní záložní balení sušenek. „Máš lepší než já, nebo jí dáme tyhle?“ Oba jsme se tomu zasmáli, a dokonce si na to dali i ťukanec, což je skoro jako vyhlášení věčného přátelství mezi dvěma klukama. Takže i když ty sušenky nakonec neupečeme, minimálně splníme tu část plánu, že spolu začneme jakž takž vycházet. A poloviční dárek je lepší než žádný dárek! Ach jo, co si to nalhávám, ani moje, ani jeho ego by nikdy neustálo, kdybychom nezvládli upéct pitomé sušenky! Takže jsme třetí i čtvrtou várku proseděli u trouby a dotáhli ty malé mrchy do hezkého zhnědnutí. Možná byly teda trošku hnědší než ty z obchodu, ale nebyly uhlí, takže to prohlašuju za úspěch. Za odměnu jsme dokoukali toho Wicka a dohodli se, že se ráno potkáme u skříňek a ty sušenky dáme Mei společně, ještě než začne zvonit.

Když jsem přežil večer s Travisem a obešlo se to bez jediné kapky krve, tak už přežiju všechno.

Následující den jsme se sešli chvilku předtím, než dorazila Mei, a ještě naposledy zkontrolovali náš dárek. Měl jsem ty sušenky hezky vyskládané v krabičce s mašlí.

Ne že bych byl tak sofistikovaného balení schopný já sám, donutil jsem Liz, aby mi je naaranžovala, a dokonce se mi je podařilo všechny uchránit před její mlsnou pusou. Musel jsem jí za to obětovat ty kupované.

Když nás Mei zahlédla, jak tam tak stojíme vedle sebe, zpomalila a začala nás oba skenovat, kde máme kdo jaká zranění. A protože nic neobjevila, opatrně k nám přistoupila, jako by nás nechtěla vyplašit.

„Co tady vy dva děláte?“ zeptala se podezřívavě.

„My tady chodíme do školy,“ odpověděl jí na to pobaveně Travis.

„Myslela jsem, co tady vy dva děláte spolu a bez viditelných známek poškození?“

„To je jeden z našich dárků k tvým narozeninám. Že...“ udělal jsem pauzu a podíval se na Travise, aby mi pomohl to dokončit, ale ten jen pokrčil rameny. „... že my dva budeme v pohodě. V rámci možností. Jakože si nedáme přes držku bez nějakého velmi dobrého důvodu. Nebo na tvůj pokyn samozřejmě.“ Travis to celé odkýval a čekali jsme, až to Mei zprocesuje.

„Vy dva jste se usmířili?“ Najednou se jí rozzářily oči a na tváři vykouzlila nadšený úsměv, kvůli kterému bych na místě slíbil, že budu Travisovi prát ponožky a posílat mu zamilovaná přáníčka, jen když jí to udělá stejnou radost.

„A upekli jsme ti čokoládové sušenky,“ dodal jsem a podal jí krabičku s mašlí.

Okamžitě ji otevřela, překvapením vypískla a za chvíli už nás oba objímala. Travis se tím skupinovým objetím dostal až příliš blízko ke mně, což bylo dost divné, ale stejně jako on jsem zatnul zuby, abych to Mei nekazil.

O sekundu později už si do pusy cpala první sušenku.

„Au!“ vykřikla najednou a Travis i já jsme hned zareagovali a kontrolovali, co se jí stalo.

„Vždyť se to nedá jíst! Jsou úplně tvrdé,“ huhlala a držela si ruku před pusou. „To jste je ani neochutnali?“

No... neochutnali. Když jsme jich polovinu spálili, zůstalo jich příliš málo na to, abychom ještě uždali.

Mei si nás chvíli prohlížela, my jsme se tvářili provinile a ani jeden z nás nevěděl, co říct, ale pak se najednou začala hystericky smát. A vtom jsem si všiml, že jí chybí kousek předního zubu. *Já jsem takový debil! Ulomil jsem svojí holce na její narozeniny zub.*

Travis si toho očividně všimnul taky, protože jsme si záhy vyměnili vyděšený výraz. Mei se pořád smála a neměla tušení, co se právě stalo, ale až to zjistí, zabije nás.

Tak všechno nejlepší...

*Láska přes messenger.
Feel-good romance
ze střední*

Vychází 5. 10. 2020

Mei Bradleyová se pomalu smiřuje s tím, že dopis z Bradavic už nedorazí. Tuhle nespravedlnost našťestí zmírňuje čokoláda, kterou fakt miluje! Když už jsme u toho, miluje i svého nejlepšího kámoše Travise, ale to mu nemůže říct, aby všechno nepokazila. U jejího úhlavního nepřítele Liama není co pokazit, protože s tím válčí už od třetí třídy. Přestane Liam někdy prudit? Uvidí Travis v Mei víc než jenom kamarádku? A dojde konečně i na vysněné rande?

Navždycky_bonus kapitola

8594050431133

**COOL
BOO**

